

קהל שיערי אברהם-פרשת שמות-שיעור עיון בענין נזירות

5 איידי דתנא נדרים דמיתסר חפצא עליה תנא נמי חרמים דמיתסר חפצא עליה לאפוקי שבועה דקאסר נפשיה מן חפצא פתח בכינויין

6 א "ארבעה דברים יש בין נדרים לשבועת ביטוי: שבשבועת ביטוי אין שבועה חלה על שבועה. ובנדרים יחול נדר על נדר. המתנים בשבועה פטור ובנדרים חייב. אין שבועת ביטוי חלה אלא על דברי הרשות. ונדרים חלות על דברי מצוה כדברי הרשות. שבועת ביטוי חלה על דבר שיש בו ממש ועל דבר שאין בו ממש. ונדרים אינן חלין אלא על דבר שיש בו ממש: ב, כיצד יחול נדר על נדר. האומר

משנת תורה - מהדורה חדשה - 1 (הפלאה) / משה בן מימון (רמב"ם) / עמוד 68
הודפס מאוצר החכמה

7 ועוד כי הטעם בנדרים ונזירות אחד הוא וכאן וכאן אוסר החפץ על עצמו אין מאכילין לאדם דבר האסור והארכתי בזה לפי שראיתי מי שרצה לחלק בשניהם ואינם דברים מחוורים הרי לך בהדיא מדברי הרשב"א דנדרים ונזירות אחת הן לכל הדברים ואין הפרש ביניהם כלל ואי אפקיה לנזירות בלשון

שו"ת סמ"ק - א / סמ"ק / יוסף בן משה (סמ"ק) / עמוד 153
הודפס מאוצר החכמה

8 הראיה שביצא מעניינה שהמירוח אינו איסור חלה כי אם איסור גזירה שכן נראה מסדר המשנה הראשונה ממש נדרים שביצא כנויי נזירות אחר שבועת יפה כיון כיצד לדעת גדולים ויפה אמרו חז"ל חכם עדיף מנביא שזאת הראיה כפי שמעגה זה ימים רבים בשם הגדולים ז"ל עתה מקרוב מאלוהי הכי כחוצה על ספר חסדות כרז מהר"ש די מדינה ז"ל תשובה ע"ה מהח"י כ"ה ו"ה

שו"ת סמ"ק - א / סמ"ק / יוסף בן משה (סמ"ק) / עמוד 99
הודפס מאוצר החכמה

9 מר מימ הכירות לא לנדרים דמיה ולא לשבועות חלה שגזרי הכתוב באומר כריו מיר שיהא איסור בני מינין אלו ככהן שאסר עליו הכתוב כמה דברי שהם נעתיים צישראל וממילא קח מהסר זהו כאשר באריך כית צביאור ענין זה ואם כן אין ראיה הרי"ף ז"ל

שו"ת סמ"ק - א / סמ"ק / יוסף בן משה (סמ"ק) / עמוד 100
הודפס מאוצר החכמה

10 ברור דנמיר שאמר ואני כמותך ודאי ללא צעי שיהא מוך כ"ד דענין נזירות הוא חלות קדושה על גוף האדם כמו שחלה קדושת כהן על הכהן כן חלה על הנזיר קדושת נזיר וגופיה קדוש לכן כי אמר ואני

אור שמח - מהדורה חדשה - ב קדושה, הפלאה, זרעים, קרבנות / כהן, מאיר שמחה ב
הודפס מאוצר החכמה

שסח שלא ישתה הנזיר יין או כל מיני שכר
שסמט שלא יאכל הנזיר הנבים להים
שע שלא יאכל הנזיר צמוקים
שעא שלא יאכל הנזיר זרע הענבים
שעב שלא יאכל הנזיר קליפת הענבים
שעננ שלא יגלה הנזיר שעריו כל ימי נזרו
שעד מצות גידול שיער נזיר
שעה שלא יכנס הנזיר לאהל המת
שעו שלא יטמא הנזיר במת ובשאר טומאות
שעז מצות גילוח הנזיר והבאת קרבנותיו

1

משנת תורה - מהדורה חדשה - 3 (בבב"ב) / עמוד 10
הודפס מאוצר החכמה

2 נאמנה מחכימת פתי, לא זכרה דבר מזה, ואמנם כונתה להיות האדם טבעי הולך בדרך האמצעית, יאכל מה שיש לו לאכול בשווי, וישתה מה שיש לו לשתות בשווי, ויבעול מה שמותר לו לבעול בשווי, וישכון במדינות ביושר ובאמונה ולא ישכון במדברות ובהרים, ולא שילבש הצמר והשער, ולא שיענה גופו, והזהירה מזה לפי מה שבא בקבלה ואמר (במדבר ו' י"א): ,וכפר עליו מאשר חטא על הנפש". ואמרו רבנן זכרונם לברכה (תענית י"א. נדרים י. נזיר י"ט-כ"ב. סוטה ט"ו. בבא קמא צ"א. שבועות ה'): ,וכי על איזה נפש חטא זה? אלא שמנע עצמו מן היין! והלא דברים קל וחומר: מה זה שציער עצמו מן היין צריך כפרה - המצער עצמו מכל דבר ודבר על אחת כמה וכמה!" ובדברי

2

שמונה פרקים / משה בן מימון (רמב"ם) / עמוד 19
הודפס מאוצר החכמה

רמב"ן

3 ד. וטעם החטאת שיקריב הנזיר ביום מלאת ימי נזרו, לא נתפרש. ועל דרך הפשט כי האיש הזה חוטא נפשו במלאת הנזירות, כי הוא עתה נזיר מקדושתו ועבודת השם, וראוי היה לו שיזיר לעולם ויעמוד כל ימיו נזיר וקדוש לאלהיו, כענין שאמר (עמוס ב יא)

3

ספרות ופסוקי תורה - 1 (במדבר) / יוסף בן משה (סמ"ק) / עמוד 107
הודפס מאוצר החכמה

4 וכבשה אחת בת שנתה תמימה לחטאת.

ענין החטאת בנזיר¹, הוא לפי שבטל ממנו כמה מצות, כמו טומאה לקרובים שהיא מצות עשה², וכן קדוש והבדלה על היין (נזיר ג, ג)³, ואם פעלו אצלו בפרישות אז הוא טוב ומשובח, אבל

4